

TEMA MAN • KVINNA

Margareta och Ingemar: **Kärlek** är nöd och lust

När Margareta Sundbäck gick i gymnasiet svullnade hennes händer och fötter och sänkan steg till 200. Nyförälskad fick hon diagnosen juvenil kronisk artrit och var rädd för att kärleken inte skulle hålla, att Ingemar skulle säga tack och adjö. Men han stannade kvar.

– Jag funderade mycket över vad kärlek innebär och kom fram till att jag inte kunde svika, kärlek är ju att leva både i nöd och lust, säger Ingemar Sundbäck.

Margareta såg Ingemar på avstånd första gången. Han var en av några i ett frikyrkligt skolteam och talade en söndag om teamets arbete i hennes församling. Det första hon la märke till var hans lammullströja som var osedvanlig ful, men sedan var det något som fängade hennes intresse.

– Det var något som klickade till i mig när jag hörde hans namn, säger hon och ler. Efter informationen tog de tag i några ungdomar och jag blev en av dem. Min mamma slöt upp och frågade om jag berättat hur jag bodde, vilket jag tyckte var pinsamt! Det slutade med att hon bjöd hem honom.

Margareta var en glad, positiv tjej med utstrålning, det var något speciellt med henne, säger Ingemar. Men jag var

tveksam inför ålderskillnaden, hon var bara 17 och jag var 23 år och redo för ett seriöst förhållande.

Men sommaren gick, de tillbringade många timmar ihop och trivdes tillsammans. De skrattade åt samma saker, hade musiken som gemensamt intresse, den kristna tron som en ledstjärna och så började förälskelsen att spira. I stark kontrast till de känslorna bröt sjukdomen ut och Margareta visste inte vad hon tyckte var värst. Att hon hade fått en kronisk diagnos eller om Ingemar skulle lämna henne.

– Vi pratade mycket med varandra under den här tiden. Ingemar kom och hälsade på mig när jag var inlagd på sjukhuset och kände mig trött, svullen och eländig. Men han tyckte om mig då också, säger Margareta.

Det blev återkommande samtal som la grunden till relationen. De delade minnen, känslor, tankar och barndomssår och möttes i ett samförstånd.

– Vi upptäckte att vi delade många erfarenheter från uppväxten, liksom värderingar, säger Margareta. Jag blev väldigt glad att Ingemar stannade kvar, det visade att han var en man att lita på, någon som jag vågade satsa på.

– Jag blev lite rädd först när Margareta blev sjuk och förde en inre dialog med mig själv, säger Ingemar. Men jag

kom fram till att kärlek också innebär att ställa upp för en annan människa och inte alltid gå den enkla vägen.

Sex är något heligt

När Margareta var 19 och Ingemar 25 år gifte de sig. Då hade de lärt känna varandra och också talat om förväntningar inför äktenskapet.

– Många har så bråttom idag, men vi ville bygga långsiktigt och tog därför tid på oss, säger Ingemar,

– För oss var det naturligt att vänta med sex till vi var gifta, det är en del av vår tro, säger Margareta. Den sexuella biten är något fint och heligt som tillhör äktenskapet.

– Det har gått inflation i sex idag, fortsätter Ingemar. I media framställs det som något lättköpt och billigt, en handling utan själ.

Kommunikation ser de som en nyckel till ett bra samliv, att vara öppen med känslor och tankar.

– Mitt funktionshinder har kompenseras av fantasi, det har varit nödvändigt för att få det att fungera. Humorn finns med även där, den löper som en röd tråd genom vår relation.

Hur har ert samliv förändrats under åren?

– Vi har blivit bättre på att uttrycka vad vi vill och behöver. Och att våga sätta ord på problem och inte hålla på dem, säger Margareta.

– Ja, vi har lärt känna varandra ännu djupare och det påverkar ju hela samlivet, instämmer Ingemar.

Bilda team

Det är Margareta som pratar mest. Hon är livlig och utåtriktad medan Ingemar är mer eftertänksam.

– Ja, jag är bra på att prata och du på att lyssna, säger Margareta och blinkar åt Ingemar.

– Ja du är mer impulsiv medan jag håller huvudet kallt, kontrar Ingemar.

Det är väl sådant som kallas att komplettera varandra och bilda ett team, vilket är en del av äktenskapet. Det goda äktenskapet får näring av en öppen kommunikation och gemensamma värderingar och visioner.

– Att leva i relation handlar om att vara lyhörd för den andras behov och visa en ömsesidig respekt, säger Margareta.

– Ja, och att inte vara självisk, att i ord och handling tänka på den andra personen, säger Ingemar.

– Vi är bra vänner, fortsätter Margareta och kan vara osams och sedan ha ödmjukheten att säga förlåt.

Kom med glädje

Vi sitter vid familjens köksbord och äter mellanmål. De har dukat upp ett generöst smörgåsbord och bjuder på gott kaffe. Hunden Lukas, en guldrödblun australisk terriervalp på sex månader, vill också vara med och ömsom ligger han under köksbordet, ömsom försöker han hoppa upp och dela måltiden.

– Han har blivit som en familjemedlem och kanske lite i stället för ett syskon till Kristoffer, säger Margareta.

Kristoffer är tolv år och kom med stor glädje, eftersom Margareta inte visste om hon kunde få barn, efter att ha ätit höga doser av starka mediciner,

– Jag mådde utmärkt under graviditeten och under Kristoffers första två månader, men sen blev jag sängliggandes

och kunde inte byta blöjor på min baby, så Ingemar fick ta hand om allt praktiskt.

– Sjukdomen är inte aktiv längre och jag klarar mig med en liten dos kortison, men jag har fått handikappande men. Brosket i höfterna är borta, vilket självklart begränsar rörligheten. Men jag går numera hos en mycket duktig sjukgymnast som bland annat behandlar med akupunktur och det har hjälpt mig. För ett år sedan gick jag oftast med kryckor, nu klarar jag mig för det mesta utan dem!

Flyttade till Bodafors

De första åren av Kristoffers liv bodde familjen Sundbäck i Täby norr om Stockholm, men när han skulle börja skolan så flyttade de till Bodafors, två mil söder om Nässjö.

– Ingemar är född och uppvuxen i Bodafors som är ett litet samhälle med 2000 invånare och påminner om Änglagård på ont och gott, säger hon och ler. Så från början var han tveksam till att flytta tillbaka, men fördelarna övervägde. Vi ville att Kristoffer skulle växa upp i ett lugnare samhälle med mjukare värderingar än i en storstad.

– Så hade vi hade alltid drömt om ett hus och här är det ju helt andra priser.

Idag har också Margaretas mamma flyttat ned och hela familjen är aktiv inom frikyrkoförsamlingen.

Här finns det två saker att göra, antingen är man engagerad inom idrotten eller kyrkan!

Men tid för kultur blir det också. Ibland åker de in till Nässjö eller Jönköping och går på teater eller bio. Sist såg de Kaj Pollaks Såsom i himmelen.

– Den var fantastisk, och så kände man så väl igen typerna, både från församlingar och kören, säger paret Sundbäck och skrattar. Liksom i samförstånd.

Text Ann Thörnblad

Relation: Äktenskap
Namn: Margareta och Ingemar Sundbäck
Ålder: 33 och 39 år
Barn: Krisoffer 12 år
Bor: I hus i Bodafors, utanför Nässjö.

Arbetar med: Margareta är assistent, 50 %, på Studieförbundet vuxenskolan och Ingemar vaktmästare på Hotell Högland.

Diagnos: Margareta har juvenil kronisk artit

Vad jag gillar bäst hos Ingemar:

Han är lugn, eftertänksam och kan vara handlingskraftig när han vill. Så har vi samma humor!

Vad jag gillar bäst hos Margareta:

Hon är glad och social och så har vi väldigt kul ihop!

Gemensamma intressen:

Musik, film, teater och den kristna tron.